

# Adam B. Bartoš: O BEZPEČNÉM PROSTORU.

## Voliči Pávka kvůli „Řádu a klidu“ budou šokováni, až poznají, co si pod „řádem a klidem“ představuje Pávek a vláda, pro kterou byl kandidátem

- CZ24 News | 28. února 2023

**ČESKO: O vlajkách jsem tu psal už několikrát, a o těch ukrajinských jakbysmet. Ale nedá mi to, abych se k tématu nevrátil, protože to, co se v českém veřejném prostoru děje (hlavně v Praze), je nevídané a neslýchané. A mne, českého národovce, to hluboce uráží a irituje.**

**Příklad první** – po čase jsem zavítal do okolí budov ČVUT v Praze-Dejvicích. V historických budovách, budovách socialistických, jakož i v budovách moderních (například novostavba Národní technické knihovny) se zde nacházejí různé fakulty vysokého učení technického.

Kdyby sem, do Kampusu Dejvice, zavítal člověk neznalý, myslel by si, že se nachází na Ukrajině. Před každou budovou visí ukrajinská vlajka. Jenomže tam visí i evropská vlajka a Ukrajina v EU není. Takže nejsme na Ukrajině. Kde ale jsme? drbal by se na hlavě návštěvník. Možná jsme v České republice, protože někde visí i česká vlajka, dedukoval by. Ale jak kde. Budova od budovy. Někde česká vlajka je, někde ne. Ale všude je ukrajinská. Takže opravdu jsme v České republice? Když stojíte na prostranství před novou technickou knihovnou, tam vedle ukrajinské a evropské česká vlaje. Podíváte-li se za sebe, na budovu vysoké školy chemicko-technologické, naskytne se vám podobný pohled. Ale podíváte-li se před sebe a vlevo, před fakultou stavební vlají pouze dvě vlajky – EU a Ukrajiny. A o kousek dál – před fakultou architektury – rovněž. Ukrajinská a evropská. Po české se slehla zem. To jako fakt? říkáte si. Rozum mi to nebere.

Vlajka EU ani de facto vlajkou není, takže tam nemá co vlát, ale čert to vem. Ale proč je tam vlajka Ukrajiny? A proč tam není vlajka České republiky? Kdyby na tom prostranství přistál mimozemšťan, myslel by si – při pohledu na čtyři vlajky EU, čtyři vlajky Ukrajiny a dvě vlajky ČR, že se nachází někde v Kyjevě, kde shodou okolností vyvěsili českou vlajku jako poděkování za to, že čeští důchodci zacvakali desetimiliardovou vládní zbrojní pomoc zelenému mužíčkovi. Tento stav – kdy na stožárech absentuje česká vlajka, protože její místo zabrala vlajka ukrajinská, trvá už přesně rok – od počátku speciální vojenské operace. Děkan, který něco takového dopustí, by měl jít bojovat na Ukrajinu...

**Příklad druhý.** Ten samý týden jsem také – rovněž po delším čase – zavítal pěšky do centra. Potřeboval jsem do Mostecké ulice, a tak šel přes Karlův most. A pak se také po Karlově mostě vracel. A málem zvracel. Opět jsem byl totiž atakován malostí pražských pravdoláskařů. A rovnou pravdoláskaře nejpravdoláskařovatějšího. Na kostele sv. Salvátora, což je hnízdo Tomáše Halíka a jeho stoupenců, je vyvěšen – samozřejmě v ukrajinských barvách vyvedený – dlouhý transparent s nápisem ruce pryč od Ukrajiny (jak jinak než v angličtině). Jistě, v nedalekém okolí je těch ukrajinských vlajek nespočet, takže by to překvapit nemuselo, ale... .. Ale tohle je vrcholně nevkusné, protože je to kostel, a protože to není vlajka, ale aktivistický transparent, jako kdyby ho namalovali hipíci, když jsou zrovna v rauši. Najednou nemáte pocit, že stojíte před kostelem, ale někde před squotem. Samozřejmě víme, že Halík není pravý kněz, ani křesťan, je to apostata, a jeho prací není vést lidi k Bohu, ale od Boha, a především pak politicky pracovat pro USA, takže by nás to

nemělo zaskočit. Ale stejně – když to vidíte, je to nejen hnusné, kýčovité a hyzdící pražský veřejný prostor, ale zároveň se musíte ptát – co je, kurva, ten Halík zač, že si jako duchovní, byť domnělý, nechá na kostel vyvěsit tohle? Měl by jít bojovat na Ukrajinu s děkanem...

**Příklad třetí.** Bavit jsem se tento týden s kamarádem, který je policista. Zavedl jsem řeč na Ukrajinu u nás – zajímalo mne, kolik přibýlo českým cajtům práce, když je tu půlmilionu běženců. Jeho slova mne zaskočila, protože tak velký odhad jsem nečekal – prý 75 procent výjezdů, které v poslední době mají, se týká chování Ukrajinců, samozřejmě myšleno těch, co sem natahal Rakušan minulý rok, aniž by je na hranicích prohlídl. Tak jsme se o tom bavili dál – a kamarád mi najednou říká, že se mu to celé nezdá, že něco není v pořádku a že to tak vnímají i jeho kolegové policisté. Protože když prý vidí na Václaváku na budově Národního muzea už rok vyvěšenou ohromnou ukrajinskou vlajku, tak si – ti jeho kolegové – říkají: kde to jsme? Tady je něco špatně. Já samozřejmě tu ukrajinskou vlajku na Národním muzeu viděl už několikrát a vždy u toho skřípal zubama, ale potěšilo mne, že to tak vidí i jiní, dokonce policisté. Že to vadí mně, českému nacionalistovi, je pochopitelné, ale ono to vadí i řadovým pražským strážníkům, kteří se nikdy politikou nezabývali. Nechápu, proč na jedné z nejvýznamnějších pražských budov, která má navíc historický a celonárodní význam, vlaje modrozlutý prapor. Ředitel Národního muzea by měl jít bojovat na Ukrajinu...

**Příklad čtvrtý** a raději poslední, protože už se mi z toho zase udělalo nevolno, jen o tom píšu. V pátek vedu dceru do školy, jedeme tramvají. Připadám si jak v Jiříkově vidění – proti mně jede tramvaj a na čumáku má do stojánků připevněné dvě ukrajinské vlaječky. V protisměru jede další a je „vyzdobená“ stejně. Protírám si oči, zda se mi to nezdá, a když vidím, že nezdá, cítím, jak mi stoupá tlak. Mne totiž Ukrajina vůbec nezajímá (a proč by měla?) a nevím, proč mi ji pořád někdo cpe před oči, proč se s ní musím neustále solidarizovat a proč mám v rádiu neustále poslouchat, jestli se dnes Zelenskyj ráno vysral dobře nebo špatně. Tahle válka není moje válka, není to naše válka, není to česká válka, a nevím, proč zamindrákovaní čeští pravdoláskaři, kteří českou vlajku nevezmou do ruky, jak je rok dlouhý, zahlcují náš veřejný prostor vlajkami Ukrajiny.

Na tramvaji českou vlajku vidíte jen ve státní svátek (pokud vůbec), ale ukrajinské tam vlály – no ještě dobrého půl roku po tom, co to loni v únoru začalo. Pak to nějak utichlo. Znáte to – sejde z očí, sejde z mysli. Skoro jsem zapomněl i já, že pražský veřejný prostor byl téměř půl roku „vyzdoben“ ukrajinskými vlaječkami na vozech hromadné dopravy. Člověk má krátkou paměť. A najednou, po půl roce, zase je to tu. A zase mne to vytočilo, jako tehdy. Došlo mi hned, že je to tím výročím, ale spolu s těmi zážitky z téhož týdne, které jsem popsal výše, mne to tak otrávil, že mi to úplně zkazilo náladu na celý den. Samozřejmě, že za to nemohl řidič té tramvaje. Dostali to befelem. Měla to každá tramvaj, tedy ten typ tramvaje, co tam držáky na vlajky má – ty starší to tam nemají, takže ukrajinské vlajky se tam netřepotaly. Tupost hledejme někde na magistrátu (i když já být řidičem tramvaje, tak to budu sabotovat). Ten magistrátní úředník (nebo politik?), který o tom rozhodl, byl měl jít okamžitě bojovat na Ukrajinu. S děkanem, s ředitelem muzea a s Halíkem...

Konec příkladů. Nějaký závěr? Vlastenectví a nacionalismus je v české politice sprosté slovo, ale pokud jde o USA, Izrael, Tibet či – v tomto případě Ukrajinu – jsou pravdoláskaři těmi největšími nacionalisty. Samozřejmě americkými, izraelskými, tibetskými či ukrajinskými. Ne však už českými: vytáhněte před nimi vlajku České republiky a začne jim kapat pění od huby, vyskočí jim kopřivka a budou na vás rvát, že jste extrémista a nácek.

Tohle pokrytectví mi vadí.

A vadí mi, jak zahlcují nejen mediální prostor, ale už i ten veřejný prostor fyzický. Člověk je neustále atakován vizuálními sděleními, jejich výkřiky a proklamacemi, které vám strkají pod nos a kterými se snaží už i ten běžný venkovní prostor opanovat, abyste neměl kouska klidu ani při procházce na

vzduchu. Všude to na vás musí vyskočit, vybafnout, vytéci, vypadnout, není proti tomu úniku...

Přitom oni sami, liberálové, naříkají, jak je většinová společnost vůči jejich světonázorům a vůči jejich vnímání stále ještě necitlivá a jak je diskriminuje. Jak jim chybí záchody pro non-binární „pohlaví“, jak jim vadí stereotypy v jazyce, v umění, ve vzdělávání, jak se cítí zraněni tím či oním, a jak se jim proto musí vše přizpůsobit, aby se konečně cítili fajn. Neustále volají po „bezpečném prostoru“. Ale co já? Bílý, heterosexuální muž, Slovan, národovec, konzervativec? Kde je můj bezpečný prostor, kde by mne nikdo neatakoval duhovými prapory, modrožlutými prapory, tibetskými prapory, bruselskými prapory, úchylným postmoderním uměním, stupidními pouličními performancemi, bezdomovci, zfetovanými drediči, somráky a žebráky, všudypřítomnou vlezlou globalizační reklamou, rouškami, americkými nápisy, kebaby, reklamními dlažebními kostkami, povalujícími se elektrokoloběžkami, ožralými britskými turisty, naháněči do bordelů v námořnických tričkách, smradem z trávy apod.?

Já chci také svůj „bezpečný prostor“, kde bude svět ještě v pořádku...

Možná proto rezonovalo ve společnosti Pávko „Řád a klid“. Svým způsobem po tom toužíme všichni. Nikdo nemá rád chaos a bordel.

Ale není řád jako řád, není klid jako klid.

Obávám se, že ti, kteří chtěli opravdový „řád a klid“, budou překvapeni, až poznají, co si pod tím představuje vláda, jejímž byl Pávek kandidátem. Je to klid na práci, aby je při tom vládnutí nikdo neotravoval a oni mohli „klidně“ okrádat důchodce a mladé mobilizovat do války.

Obávám se, že pro nás, kteří vládě nefandíme, tu žádný „bezpečný prostor“ nebude. Maximálně tak vězeňská kobka či vojenské zákopy na frontě...

[ZDROJ](#)